

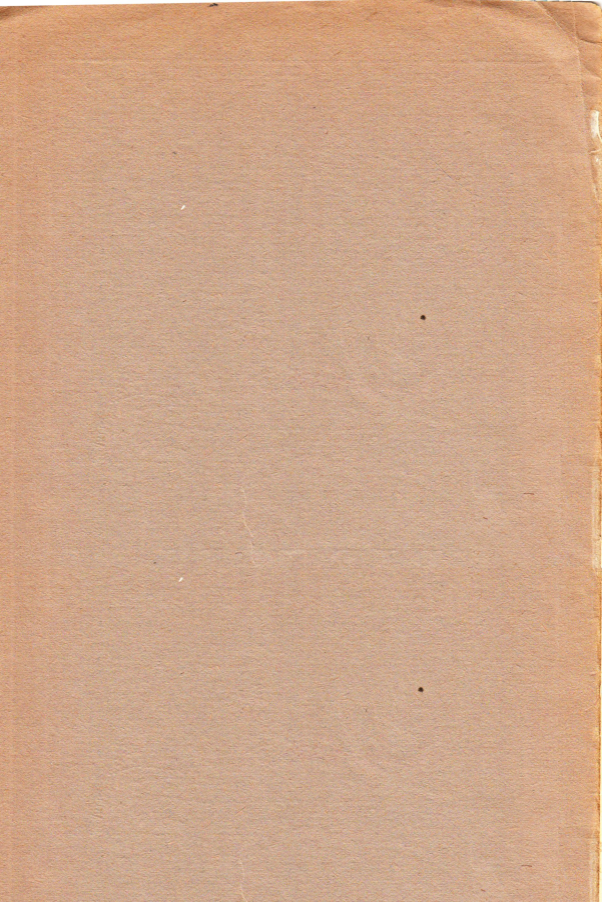

RIEKELI

DOOR

CHR. DOORMAN.

ILLUSTRATIES FRANS LAZAROM.

RIEKELI

DOOR

CHRISTINE DOORMAN.

ILLUSTRATIES VAN FRANS LAZAROM.

J. WALTMAN — MAASSLUIS.

RIEKELI

DOOR.

CHRISTINE DOORMAN

Riekeli, het kleine Zwitsersche meisje, zit alleen aan de beek in het bosch, die zingend van boven komt, midden tusschen de rose alpenroosjes, lila alpenklaver, witte anemonen en gele arnica door, en moet maar denken aan Wally en Ursina. Aan Wally, die toch eigenlijk maar niets dan groote woorden heeft over alles en als het er op aankomt nooit iets *doet*, en aan Ursina, die zoo'n bewondering heeft voor Wally. En dan komen de tranen weer en denkt ze: „voelen Ursina en de anderen dan heelemaal niet, wat echt is en niet?”

Riekeli heeft heel wat doorgemaakt dien dag, en nu, nu alles voorbij is, zit ze daar op haar geliefkoosd plekje boven in het bosch waar het zoo stil is, en waar de beek van zulke mooie wonderdingen zingt.

Wat was er dan toch gebeurd, dat Riekeli zoo huilen moest?

Toen zij dien morgen naar school ging, had ze, daar aankomend, met de andere meisjes gehoord, dat Hanseli van den gids Godli, terwijl ze den vorigen dag een schuitje in de beek wilde laten varen, gevallen was, en zich den voet zó erg aan de scherpe punt van een steen bezeerd had, dat ze nu een poos thuis moest blijven en heelemaal niet loopen mocht.

„O, dat is vreeselijk voor Hanseli!” riepen dadelijk een paar van de schoolvriendinnetjes uit, „en vooral juist nu, nu ze met Vader mee naar boven naar den bergtop zou gegaan zijn, naar haar vriendje Andrees,

die daar den heelen zomer met Moeder en de koeien is. Neen, het had niet ongelukkiger kunnen treffen! Ze had er zich zóó op verheugd!"

En nu hoorden ze, dat Hanseli daar zat met een wond aan den voet en zelfs geen twee stappen er mee kon doen.

O, allen hadden vreeselijk medelijden met haar! Wally, de lange blonde Wally schijnbaar wel het meest: ze was uitgebroken in een stroom van woorden en had met drukke gebaren gezegd: „we moeten naar Hanseli gaan vanmiddag, en haar het mooie verhaal voorlezen, dat Meneer ons verteld heeft op den middag, dat Hanseli er niet was; o, en dan moeten we een mooi mandje voor haar vlechten en wat voor haar snijden van hout. Die arme Hanseli, neen maar, het is toch zóó akelig!"

En terwijl Wally daar zoo opgewonden staat te praten met schitterende oogen en kleur op haar wangen, moeten de anderen en vooral Ursina, maar bewonderend naar haar kijken. Ursina dweept met Wally, ze vindt haar iets heel buitengewoons, zooals Wally altijd over alles praat, doet niemand het. Ze heeft het altijd bij het rechte eind, vindt Ursina, en ze is zoo goed en medelijdend; „ik weet het niet"; zegt Ursina dan altijd, „ze is zoo héél anders dan de anderen, en zoo vroolijk en grappig; hé, als Wally er maar bij is, dan is het altijd heerlijk!"

Riekeli als naar gewoonte, zei niets, toen ze het hoorde van Hanseli. Ze was alleen heel bleek geworden en het was haar net, alsof er 'n prop in haar keel zat, en ze moest opeens maar turen en turen naar den bergtop, dien Hanseli den volgenden dag zou beklimmen.

„Hé, kind", hoort ze opeens Ursina verontwaardigd zeggen, „wat sta jij er onverschillig bij, heb je dan heelemaal geen medelijden met Hanseli, voel je dan niets daarvan?"

Riekeli antwoordt niet; ze kan niet, het snijdt haar door haar ziel, en opeens begint het van binnen te kloppen bij haar en krijgt ze een benauwd gevoel alsof ze stikken zal.

„Hoe kan Ursina nu zoo iets zeggen! Wat denkt ze dan eigenlijk van haar? Dat zij zóó slecht is?" En ze kijkt schuw even naar de anderen en als ze Wally aanziet, meent ze, dat die even spottend glimlacht. Dat is het allerergste nog, en Riekeli heeft opeens het gevoel, alsof ze héél alleen daar staat, verlaten en bedroefd.

En ze kon dien ochtend op school maar niet opletten en zegt allerlei domme dingen, zoodat Meneer heel boos op haar werd een oogenblik. Riekeli kon niet denken, ze is wezenlijk heelemaal suf, en weet nu niets meer. En als het elf uur is en de school uitgaat, voelt ze zich heelemaal opgelucht en verruimd, en ze holt zonder verder naar iemand om te zien, weg. Ze kan nu eenmaal niet zooals Wally met zooveel woorden

praten over wat haar bedroefd maakt. Dat kan ze toch niet helpen. Moet nu Ursina dan denken, dat ze onverschillig is, en geen medelijden heeft, en ze vindt het juist zoo héél akelig voor Hanseli.

En als de tranen dan weer komen, staat ze op; neen, ze wil zich niet zoo ongelukkig maken, ze wil liever iets doen, waarmee ze Hanseli eens verrassen kan, en ze plukt een grooten bos van alpenroosjes en alpenviooltjes, bindt de bloemen bij elkaar en klautert dan verder op naar boven naar de plek, waarvan ze weet, dat er zooveel aardbeitjes en frambozen groeien.

Hanseli is dol op die vruchtjes, en daarom wil ze er nu eens een heeleboel aan haar brengen. Als ze zoo gebukt staat, komt er opeens schuw een reetje door de struiken gluren en ziet haar met zijn groote, bruine prachtoogen lang aan, en de vogels zingen, dat het een lust is, en de belletjes van de geiten van den ouden Tori, den geitenhoeder boven in het gebergte klinken helder en vroolijk door de ijle berglucht, zoodat het is of Riekeli in heel een omgeving van enkel blijheid is. Ze is nu zelf ook echt blij en gelukkig. Ze vindt de prachtigste aardbeitjes, neen heusch, zulke mooie, groote donkerrooden zijn er niet veel. „Wat zal Hanseli er aan smullen” denkt ze aanhoudend, „en, ik wil haar ook wel een mooi verhaal voorlezen en dan alles vertellen, wat er in het boek staat, dat Meneer van de school haar geleend heeft.”

Opeens komt er echter weer iets als een donkere wolk voor Riekeli's oogen. „Och neen”, denkt ze „Wally zou immers aan Hanseli het mooie verhaal gaan vertellen. Neen, dan behoeft zij het niet te doen; Wally denkt immers toch, evenals Ursina, dat ze heelemaal geen medelijden heeft met Hanseli. Och, dan zal ik eigenlijk ook maar niet eens gaan” en Riekeli kijkt eens naar haar aardbeitjes en framboosjes, die ze geplukt heeft. „Och ja”, zegt ze dan weer opgewekt, „wel gaan natuurlijk; Hanseli zal er zoo blij mee zijn!” en vlug en vroolijk gaat Riekeli naar beneden naar het huisje in het dal waar Hanseli woont en denkt: „ik zal onderhand even thuis het sprookjesboek van „Meneer” aanhalen.”

Als een kleine gems springt zij van den eenen steen op den anderen, laat zich dan weer een heel steil eind naar beneden glijden, wipt over de puntige rotsblokjes in den bergstroom heen, balanceert over een ronden boomstam, die bij wijze van bruggetje over het riviertje gelegd is, en is dan beneden in de bloemenwei bij het meer. Opeens ziet ze Wally van den anderen kant komen. „O”, denkt ze, „die gaat ook naar Hanseli”, en ze gaat naar Wally toe en vraagt: „ga je Hanseli het mooie verhaal van Meneer voorlezen?”

„Neen, neen”, antwoordt Wally wel een beetje verlegen en met 'n

flauw kleurtje, „ik ga met Sepp en zijn vader naar het eilandje in het meer roeien en daarna forellen vangen.”

En in dat heerlijk vooruitzicht fleurt ze heelemaal op, is alle verlegenheid te boven en gaat dan op haar gewonen opgewonden toon verder „ik vind het dol, heerlijk om forellen te gaan vangen; het is vandaag echt mooi weer ervoor, zegt Sepp. De zon schijnt warm, zoodat er zwermen vliegen en muggen boven het water gonzen, die door de forellen worden opgehapt, en zijn ze dan eenmaal boven het water met hun kopjes, dan happen ze meteen wel in het aas, dat aan de hengels gedaan is, en kunnen we een prachtige vangst hebben.”

„Ik vind dat forellenvangen eigenlijk zoo akelig”, zegt Riekeli, en ze griezelt ervan. „Het zijn zulke prachtige vischjes en ze zijn altijd zoo vroolijk in het water en hebben zoo'n pret, en zie je, dan is het toch eigenlijk gemeen om ze aan die haken te vangen en . . . en . . . ik heb weleens gehoord, dat ze levend in het kokend water gegooid en gekookt worden, omdat ze dan hun mooie blauwe kleur zullen houden; hé, Wally vindt je dat niet akelig?”

„Och kind”, zegt Wally, „allemaal leugens; ik vind het dol om met Sepp te roeien over het meer, maar jij houdt ook nergens van wat mooi is. Nou, dag hoor, ik moet gauw maken, dat ik bij den steiger ben, daar ginder om den hoek, waar Sepp en zijn vader mij in het bootje wachten.”

„Ga je dan niet naar Hanseli?” roept Riekeli Wally nog na.

„Ja, morgen, of anders een ander keertje”, roept Wally terug.

En Riekeli kijkt haar net zoo lang na, tot ze om den hoek van den weg verdwenen is, en terwijl Wally onderwijl denkt: „wat een bespottelijk kind is die Riekeli toch, nu vindt ze forellenvangen opeens weer zoo vreeselijk, ik begrijp er niets van”, ziet Riekeli in haar verbeelding Wally weer staan tusschen de schoolmeisjes in en hoort ze haar met groote woorden beweren: „we moeten naar Hanseli gaan vanmiddag, en dan moeten we haar voorlezen en een mandje voor haar vlechten. Die arme Hanseli, het is toch zoo akelig voor haar.”

En al de anderen en vooral Ursina waren toen weer vol bewondering en nu — nu is ze opeens alles vergeten. En nu Sepp gekomen is om haar te vragen mee te roeien naar het eilandje in het meer en forellen te vangen, is ze opeens Hanseli en al haar goede voornemens vergeten. Nu vindt ze dit véél prettiger, en laat alles zoo maar plotseling in den steek. En toch bewonderen de anderen haar zoo; hoe komt dat toch? Wally doet toch eigenlijk nooit wat ze zegt en belooft. Het is niet echt, het is niet echt, moet Riekeli altijd maar denken. En de tranen springen haar weer in de oogen. Ze zou eigenlijk zelf niet zoo precies kunnen zeggen,

hoe het komt, dat ze zóó bedroefd is. Alleen maar herhaalt ze: „het is niet echt.”

„Piedewiet, piedewiet”, zingt een koolmeesje in het berkenboompje langs den weg, „het echte zit van binnen, komt van binnen uit; het klatergoud zit van buiten, ligt bovenop. Klatergoud zit van buiten en glimpt en valt in het oog en wordt voor echt aangezien. Het echte zit van binnen, het schittert niet, verwarmt alleen onzichtbaar. Piedewiet, piedewiet, Riekeli wees maar niet bedroefd.”

Maar Riekeli kon toch niet laten af en toe even te snikken. En even moet ze nog eens omkijken naar het meer en ziet dan het kleine roei-bootje, waarin Wally met Sepp met hun hengels staan om de forellen te vangen, de mooie vischjes, die blij met de vroolijke zon de kopjes boven het water uitsteken.

Het duurt niet lang of Riekeli is bij het huisje, waarin Hanseli nu woont, aangekomen.

„Klop, klop, mag ik binnenkomen?” vraagt ze en — — daar ligt Hanseli op twee stoelen, den gewonden voet heelemaal verbonden.

„Hier Hanseli, heb je bloemen en aardbeien en framboosjes uit het bosch, je weet wel, daar boven het beekje dicht bij de groote eiken”

Ja, ja, Hanseli weet het best, en haar oogen stralen als ze naar de heerlijke vruchten kijkt. „O, Riekeli, wat veel, en wat 'n mooie!” Dan op eens begint ze te huilen en snikt: „O Riekeli ik had me zóó verheugd om naar boven, naar Andrees te gaan, en de bergmarmotten daar nu eens goed te zien, waarvan Andrees altijd zooveel vertelt, en om met hem over de sneeuw te loopen en verstoppertje te spelen achter de groote rotsblokken en om zijn moeder te helpen met het kaas maken en voor de koeien te zorgen en de geiten, en nu moet ik misschien wel drie weken zoo onbewegelijk liggen; Riekeli vindt je het toch niet vreeselijk?”

Ja, Riekeli vindt het vreeselijk en ze weet maar niet wat ze doen zal om Hanseli te troosten, en ze schikt de alpenroosjes in een groenen melkkan, en de andere bloemen in glaasjes en maakt onderhand allerlei grapjes om Hanseli maar te laten lachen, en gaat haar dan uit het boek van „Meneer” het moole verhaal voorlezen van het meisje, uit wier mond bij elk woord, dat zij sprak, rozen en paalen en diamanten vielen. Ze gaat op het lage bankje naast Hanseli's stoel voor het venstertje zitten en zóó is zij weldra met haar gedachten in het mooie verhaal, dat ze niets ziet noch hoort van wat er om haar heen is, en alleen maar denkt aan het prachtige sprookje. Er is iets over haar gekomen of ze opzweeft van den grond, alles trilt aan haar en met stralende oogen leest ze:

„Daar was eens een weduwe, die twee dochters had, waarvan de

oudste zoó sprekend op haar geleek, uiterlijk, zoowel als wat karakter betreft, dat de menschen zeiden : „of men nu de dochter ziet of de moeder, het is precies hetzelfde.” Zij waren echter zoo hoogmoedig en onvriendelijk en onaangenaam van humeur, dat ze niet alleen heelemaal niet bemind waren, maar het was letterlijk niet mogelijk om met hen om te gaan. De jongste nu, die in alles het evenbeeld was van haar gestorven vader, was een en al voorkomendheid en zachtheid en zag er daardoor ook zoo lief en innemend uit, dat de menschen het een genot vonden haar te zien en te spreken, en wanneer zij buiten kwam in het veld of in het bosch, was het net, alsof ook de vogels en de vlinders, de bijtjes en bloemen blij waren wanneer zij haar zagen. Allen fladderden in een hoogen wijden kring om haar hoofdje heen, en de vlinders kwamen op haar handen zitten en de vogels zongen een extra mooi lied.

Heel de natuur had haar lief, alleen haar moeder en zuster hadden bijna een haat tegen haar. En zij plaagden haar op allerlei wijzen en ze maakten haar het leven zoo droevig, dat zij dikwijls met groote tranen wegliep en dacht : „Och, was ik maar dood.”

Zij moest allerlei zwaar werk doen : de keuken heelemaal schoon houden, den haard poetsen, koken, schrobben en schuren heel den langen dag door. Nooit mocht zij binnen in de kamer komen en van al het heerlijke eten, dat zij koken moest, kreeg zij zelf niets ; zij kreeg maar aardappelen en bij uitzondering wat boonen, en oud droog brood. 's Nachts sliep zij op een matje op den zolder, en als het winter was, had zij niet eens genoeg dekens, zoodat zij dikwijls lag te rillen van kou.

Toch klaagde het arme meisje nooit en deed gewillig alles wat haar opgedragen werd. En als zij dan heel erg bedroefd werd en de tranen kwamen, verscheen er altijd opeens het witte duifje, haar vriendje uit het naburige bosch.

„Koekeroe, koekeroe, lief meisje,” zei het duifje dan, terwijl het zich in de vensterbank van de keuken neerzette, „ben je weer zoo bedroefd, geef den moed maar niet op, eindelijk zal er wel uitkomst komen en het einde zal heel zeker geluk zijn.”

En dan dacht het meisje aan haar gestorven vader, die even voor hij stierf haar handje in de zijne genomen had en gezegd : „lief kind, blijf maar altijd goed en lief en geduldig, en denk veel aan mij, ik zal je bijstaan.”

En altijd wanneer het witte duifje daar weer verscheen op het oogenblik dat zij het 't allermoeilijkst had, was het haar net of Vader haar het duifje toezond om haar te troosten. En dan moest zij daar heel erg over nadenken, wat het toch was, dat altijd, wanneer zij het meest behoefte aan troost had : „Prrrr!” het duifje kwam aanvliegen.

Tot het zwaarste werk wat het arme kind doen moest, behoorde ook, dat zij tweemaal per dag in een groote steenen kruik water moest gaan scheppen in een put, die ruim een half uur van haar huis in het bosch gelegen was. O, soms was ze zoo moe, dat ze niet wist, hoe ze die zware kruik thuis moest krijgen, en telkens en telkens moest ze haar dan weer even neerzetten en uitrusten voor ze verder gaan kon. En wanneer ze eindelijk er dan doodmoe mee thuis kwam, kreeg ze menigmaal van haar moeder, of van haar zuster knorren, dat ze zoo lang uitgebleven was.

Op zekeren dag, dat ze weer met haar kruik aan den waterput was, kwam er opeens uit een der kleine boschpaadjes een arme vrouw, die haar vroeg wat water uit de kruik te mogen drinken. Zij had ver gelooopen en had ergen dorst.

„O ja, natuurlijk, vrouwtjelief,” antwoordde zij op haar gewone vriendelijke wijze, en nadat ze haar kruik eenige malen opgehaald en dan weer leeggegooid had, om toch maar heerlijk frisch water te krijgen, bood zij die het vrouwtje aan. En omdat de kruik zoo zwaar was, ondersteunde zij haar bij het drinken voortdurend, zoodat het vrouwtje dit gemakkelijk doen kon. En toen het oudje verkwikt en verfrischt was, zei ze tot haar:

„Je bent zoo goed en lief en vriendelijk voor me geweest, dat ik niet laten kan je een heel kostbare gave te schenken.” Het vrouwtje was namelijk een tooverfee, die de gestalte had overgenomen van een arme boerin, en nu eens wilde zien hoever de goedheid van het meisje wel reikte. „Ik wil je de gave geven,” ging ze voort, „dat er uit elk woord dat je spreekt, of een bloem, of een edelsteen uit je mond komt.”

En het meisje werd verlegen en zei, dat dit toch heelemaal niet noodig was, want, dat het toch heel natuurlijk was, dat zij het arme, oude vrouwtje, dat zoo'n dorst had, uit haar kruik had laten drinken.

Toen antwoordde de tooverfee lachend: „Ja, zie je, juist omdat je dat zoo natuurlijk vindt, schenk ik je die gave. Van het eene goede komt vanzelf het andere, dat gaat zoo, dat gaat zoo.”

Even later was de tooverfee in het dichtste struikgewas van het bosch verdwenen.

„Dat is al heel merkwaardig,” dacht het meisje, terwijl zij de kruik vulde en haar opnemende den terugweg naar huis aanvaardde.

Toen zij daar aankwam, stond haar moeder haar weer met een heel boos gezicht op te wachten.

„Neen maar, ik dacht dat je van ochtend heelemaal niet meer thuis kwam. Je maakt van die tochten naar den waterput tegenwoordig maar een plezierijtje, maar ik zeg je, dat je in 't vervolg niet langer dan een half uur mag wegblijven; al die kostbare tijd wordt maar verluierd.”

„Och Moeder, ik vraag u wel om vergeving, het was deze keer heelemaal mijn schuld niet, dat ik zoo lang wegbleef, want . . .

En terwijl zij dat zeide, vielen haar opeens twee rozen, twee paarlen en twee diamanten uit den mond. „Wat is dat nu,” zei de moeder ten hoogste verbaasd: „ik geloof heusch, dat haar zoo maar de paarlen en diamanten uit den mond vallen! Hoe komt dat zoo, kindlief?” Het was de eerste keer in haar leven, dat zij haar dochter „kindlief” noemde.

Toen vertelde haar het meisje, wat haar in het bosch bij den waterput gebeurd was, en terwijl zij dat verhaal deed, kwamen er weer een aantal diamanten uit haar mond rollen.

„Neen maar,” antwoordde de moeder, dan moet Fanchon, mijn oudste daar ook eens heen.”

„Fanchon, Fanchon,” riep zij, „kom eens gauw hier en kijk eens, wat er uit den mond van je zuster komt vallen, bij elk woord dat zij spreekt! Zou je het ook niet heerlijk vinden om die gave te krijgen? Nu, dat is gemakkelijk genoeg, je hebt maar water te scheppen uit den put in het bosch, en wanneer er dan een arme vrouw verschijnt, die je vraagt uit de kruik te mogen drinken, heb je haar de kruik maar aan te bieden.”

„Ik zou u mooi bedanken, om naar dien waterput te gaan, en dan zoo'n zware kruik mee te sjouwen. Ik denk er niet aan, daar heb ik heelemaal geen lust in en ik doe het ook niet.”

Toen werd de moeder boos op haar, en stampvoetend dreigde zij haar er heen te gaan, en nog wel op hetzelfde oogenblik.

Brommend en al tegenpruttelend ging Fanchon er heen, maar in elk geval bedankte zij er voor, de groote steenen kruik te dragen, en had een zilveren kan meegenomen, die in hun eetkamer prijkte.

En terwijl ze daar zoo heen ging naar den waterput, zei de witte duif, die hoog vanuit een der boomen op haar neerzag: „koekeroe, koekeroe, denkt de moeder nu dat men op deze wijze zulk een kostbare gave krijgen zal. Neen, eerst verdienen door goed te zijn, eerst verdienen en dan . . . koekeroe, koekeroe, daar komt niets van terecht.”

Nauwelijks had Fanchon nu den waterput bereikt, of daar verscheen uit een der boschpaden een prachtig gekleede dame, die haar om water uit haar kan vroeg. Het was dezelfde tooverfee, die ook aan haar zuster verschenen was, maar die nu de gestalte had aangenomen van een prinses, ten einde te zien, hoever de onvriendelijkheid van het meisje wel gaan zou.

„Denk je nu heusch,” antwoordde zij trotsch, „dat ik hier gekomen ben om iedereen water te drinken te geven, die maar dorst heeft? Neen, daarvoor heb ik mijn zilveren kan niet meegebracht. En wanneer je dorst hebt en drinken wilt, moet je het water zelf maar scheppen.”

„Gij zijt heelemaal niet lief en behulpzaam,” antwoordde de tooverfee, zonder maar in het minst boos te worden. „Welnu, omdat ge zoo weinig voorkomend zijt, zal ik u de gave schenken, dat er bij ieder woord, dat dat ge spreekt een pad of een slangetje uit uw mond zal komen.”

„Nu ja, dat kan toch niet,” dacht Fanchon en zonder verder meer naar de fee om te zien, nam zij haar zilveren kan op, en wandelde er mee naar huis terug. „Koekeroe, koekeroe,” zei het witte duifje, „ze begrijpt niet dat uit goedheid iets moois en dat uit boosheid iets leelijks voortkomt.”

De moeder stond reeds met groot ongeduld haar dochter op te wachten.

O, ze was ervan overtuigd, dat haar oudste nu ook dezelfde gave zou ontvangen hebben. In waarheid was ze jaloersch op haar jongste geweest, en kon niet velen, dat zij zulk een kostbare gave zou bezitten, die haar oudste dochter niet hebben zou.

„Wel kind,” riep zij Fanchon al van verre toe, toen zij haar uit uit het bosch zag komen, „wel, hoe is het gegaan?”

„Ja, hoe zou het gegaan zijn,” antwoordde Fanchon en bij deze woorden vielen er aanstonds twee padden en twee slangetjes uit haar mond.

„O, hemel, wat zie ik daar?” roept de moeder doodelijk ontsteld uit.

„Dat moet de schuld van haar zuster zijn,” ging zij toen opgewonden voort.

„Wacht, dat zal ik haar betaald zetten,” en zij nam een stok en wilde daarmee haar arme jongste dochter slaan.

Maar het meisje vluchtte zoo hard zij kon weg, en verborg zich in het aller dichtste gedeelte van het bosch midden tusschen de donkere struiken, zoodat niemand haar zien kon.

Rillend en bevend van angst zat ze daar uren achtereen in elkaar gedoken. O, als moeder en Fanchon haar eens vonden, dan zou het heelemaal geen leven meer voor haar zijn. En zij kon het alles toch niet helpen. Hoe kon Moeder toch zoo wreed en onrechtvaardig zijn! En de tranen stroomden haar over de wangen. En terwijl ze daar zoo zat, hoorde zij opeens het snuiven van een paard in haar nabijheid en even later zag zij, glurend tusschen een kleine opening van de struiken, een jongen ridder op een prachtig wit paard verschijnen. Hij droeg een klein, gewond hertje in de armen en scheen voortdurend het diertje iets toe te fluisteren.

En het meisje moest maar kijken, met groote oogen naar die wonderverschijning. En verder alles om zich heen vergetend, rees zij eensklaps op en stond vlak voor den prins op zijn paard.

En hij schrikte, toen hij daar zoo onverwacht het prachtig mooie meisje zag oprijzen met haar wonderoogen, vol nog met tranen. En een onbeschrijfelijk gevoel van medelijden kwam opeens over hem.

„Wie zijt gij?” vroeg hij, „en vanwaar komt ge, en waarom zijt ge zoo bedroefd?” en hij steeg van zijn paard en het gewonde hertje zacht en teer in het gras neerlegend, nam hij haar hand en zag haar met zijn groote diep-blauwe oogen vol liefde aan.

Toen opeens was het haar alsof de zon met al haar koesterende warmte op haar scheen en een ongekend gevoel van zaligheid doortilde haar.

„Ik ben door mijn moeder uit het huis verjaagd,” zei ze met een kleur, „en nu heb ik mij hier verstopt,” en terwijl ze die woorden uitsprak, rolden er opeens vijf paarlen en vijf diamanten uit haar mond.

En ten hoogste verrast, vroeg de prins haar, waar die paarlen en diamanten vandaan kwamen.

En het meisje vertelde hem haar geheele levensgeschiedenis, vanaf het oogenblik, dat haar vader gestorven was, en zij vertelde hem alles, wat haar vader bij zijn scheiding gezegd had, en van het treurige leven dat zij bij haar moeder en zuster gehad had, van al het zware werk, dat zij had moeten verrichten, van het witte duifje, dat haar altijd was komen troosten op de oogenblikken, dat zij het allerdroevigst was, van haar ontmoeting met de tooverfee bij den waterput, van de gave, die deze haar geschonken had, van Fanchon, bij wie bij elk woord dat zij zeide, een slangetje en een pad uit den mond kwamen, van het laatste oogenblik in huis, waarop haar moeder haar met een stok had willen slaan. En de prins luisterde met groote oogen naar het verhaal, en kreeg haar steeds meer lief, want de prins, die zelf goed en edel was, begreep dadelijk, waarom de tooverfee haar die gave geschonken had.

„Koekeroe, koekeroe, uit goedheid immers komt wat moois voort.”

En de prins nam haar in zijn armen, zette haar op zijn wit paard, nam vervolgens het gewonde hertje op, dat hij in het bosch had gevonden, aan den rand van een beek, en dat hij naar huis wilde nemen om het te verzorgen, legde dit voor haar op het zadel, en zijn paard bij den toom nemend, leidde hij de beide gewonden naar zijn paleis, hij, de uitverkorene, die door zijn goedheid des harten hun heelmeeester mocht zijn.

„Koekeroe, koekeroe, het einde zou immers heel zeker geluk zijn!”

En nadat de prins, het meisje als zijn bruid aan den koning, zijn vader had voorgesteld, werden er al heel spoedig voorbereidselen tot de bruiloft gemaakt. Van de moeder en haar dochter Fanchon, heeft nooit meer iemand iets gehoord. Onbemind zijn ze gestorven.

De prins en zijn gemalin wijdden heel hun verder leven aan de verzorging en opbeuring van de ongelukkigen en bedroefden uit hun rijk, en wanneer zij samen zoo tegen den avond van den dag weer eens een wandeling maakten naar de plaats in het bosch, waar ze elkander gevon-

den hadden, huppelde er altijd een hertje om hen heen, dat wel een groote lieveling van hen beiden moest wezen.

„Uit”, zei Riekeli met een zucht en zag Hanseli met stralende oogen aan. „Prachtig hé?” O, ademloos heeft Hanseli geluisterd, en nu eens tranen in haar oogen gehad en dan weer gestraald van plezier om het kleine meisje, toen de Prins haar meenam.

O, ze heeft het alles meegeleefd; ze heeft den rit op het paard van den prins in gedachte meegemaakt, en terwijl Riekeli daar zoo zat te vertellen, verbeeldde Hanseli zich, dat ze ook uit háár mond de paarden en diamanten en rozen zag vallen. „Zeker omdat ze ook zoo goed is”, dacht ze onder het luisteren door, „en nu zoo lief voor mij is, evenals 't meisje voor het oude vrouwtje.”

„Hé, het was verrukkelijk Riekeli”, zei ze, en . . . en, terwijl je vertelde heb ik heelemaal geen pijn gevoeld; het was of mijn voet opeens beter werd; ik voelde er niets aan.”

O, dat vond Riekeli nog het heerlijkst van alles om te hooren.

„Ja, hé”, antwoordde ze, „als je zóó iets moois hoort, dan is het net alsof je boven in de wolken zweeft, vlak bij de zon, dat vind ik dan ook zoo.”

En als het tweetal nog lang over alles met elkaar gepraat heeft, zegt Riekeli: „ik geloof dat je nu erg moe wordt Hanseli, en je oogen worden zoo klein en je ziet een beetje bleek ook. Ben je moe?”

„Moe? neen heelemaal niet”, antwoordde Hanseli, „alleen heb ik maar een beetje slaap, geloof ik, heel erg toch ook weer niet.”

Maar onderhand vallen haar oogen toch toe, en een minuut later is ze in diepen slaap. Riekeli moet even lachen, dat het slapen zóó gauw gegaan is.

Dan gaat ze heel stil op haar teenen het vertrek uit, doet den klink van de deur zoo zacht als ze kan in den grendel en gaat weer denzelfden weg als ze gekomen is, terug: over de wei vol kleurige bloemen en dan door het bosch, langs het beekje naar huis terug. En als ze weer op het zelfde plekje aan het beekje is, waar ze kort van te voren zoo heel bedroefd gezeten heeft, denkt ze: „kom, ik ga hier nog eens even zitten.” Maar nu is ze niet meer bedroefd, ze voelt zich zóó blij, dat haar geheele gezichtje glanst en ze, zonder het zelf te weten, een glimlach om haar mond heeft. En ze gaat op een dicht met mos begroeiden steen zitten, half leunend tegen de helling achter zich en luistert naar het liedje, dat de beek zingt en naar den vroolijken klank van de belletjes van de geitjes van Tori, van haar vriend den ouden herder, die altijd maar daar boven met de geiten in de bergen is, zijn heele leven midden in de natuur woont,

voor wien de bergmarmotten heelemaal niet meer schuw zijn, en die heele gesprekken houdt met de groene vinken en de bloemen en de beek. Daar zouden de meeste menschen beneden in het stadje om lachen en Wally wel heel zeker, maar Riekeli vindt dat heel gewoon. Zij hoort ook altijd allerlei moois in het bosch en praat ook heel dikwijls met de vogels, maar dat zegt ze aan niemand; dat behoeven de anderen ook niet te weten.

„Ik wou, dat Tori eens naar beneden kwam”, denkt ze, „dan zou — ik — hem.” Hé, het is net of Riekeli ook al slaap krijgt; ze kan niet eens meer goed denken, en onwillekeurig leunt ze met haar hoofd tegen een grashoop aan en vallen ook haar oogen weldra toe. En terwijl ze daar zoo rustig slaapt, komt eerst het reetje te voorschijn en bekijkt haar eens en dan . . . o, droomt Riekeli het nu, of is het echt waar? komen er uit de struiken allerlei elfjes te voorschijn, en gaan in een kring een prachtigen dans uitvoeren. Het is of ze zweven en of ze allen een wonderen lichtschijn om zich heen hebben.

„Mooi, prachtig”, fluistert Riekeli in haar slaap. „Meer, meer”, en als ze spreekt vallen de rozen en paarden en diamanten uit haar mond. En de elfjes zweven langs haar heen en streelen haar zacht met hunne lichtblauwe sluiergewaden, en als zij even daarna in een kring om haar heen gaan zitten en Riekeli heelemaal met een zachten glans belichten, zoodat het is alsof ze geheel doorschijnend was, komen er van achter de rotsblokken ontelbaar vele kabouterijtjes en dansen ook hun dans voor Riekeli.

En ze maken zulke grappige passen en sprongen, dat Riekeli lacht in haar slaap, en er komen nog een paar reetjes voorzichtig aanstappen en de geiten van Tori komen nu ook en laten hun klokjes vroolijk rinkelen, en de koolmeesjes en kwikstaartjes en groene vinken vliegen aan, en het is een feest in het bosch om Riekeli heen, als er maar zelden een zoo mooi geweest is. En allen tezamen zingen nu zacht met elkaar 'n liedje, van wat echt is en alleen „mooi.” „Alleen wat goed is en rein is, is echt en blijft”, zingen ze.

„Onze Riekeli”, zegt een der kabouterijtjes, „is als de top van den berg de Corvatsch, die daar maar stil en eenzaam staat, mooi — te zijn, zwijgend en bewegenloos. Alleen maar mooi zijn, anders niet. Zoo is Riekeli ook.”

En de elfjes en de vogels en het reetje en de geiten vinden allen dat het kabouterijtje gelijk heeft.

Als Riekeli den volgenden dag op school aan de meisjes vertelt, dat ze de boschelfjes en de kabouterijtjes zoo mooi heeft zien dansen den

vorigen avond, lachten ze haar uit, Wally het allerergst, en zeggen: „och, kind, dat kan immers niet; er bestaan geen elfjes, hoe kan je die dus zien?”

Maar Riekeli houdt vol, dat ze wèl bestaan, en dat zij ze heusch, echt gezien heeft.

Als Tori, de oude, wijze geitenhoeder, die altijd met de natuur samen is, er bij geweest was, zou hij Riekeli wel gelijk gegeven hebben en gezegd: „de elfjes zijn er wèl, maar alleen zichtbaar voor wie zóó rein is en goed.”

UITOAVEN J. WALTMAN — MAASSLUIS

Een serie boekjes,

geïllustreerd door WILLEM HARDENBERG,
FRANS LAZAROM en J. NIJLAND.

- Een Kerstfeest . . . door J. A. C. J. v. R.
De Sneeuwman . . . " Chr. Doorman
Boschvioletje . . . " C. Schoonman-Bottinga
Moedertje " idem
Wouter " Chr. Doorman
Een Zwerver weer thuis,
door A. W. Blaauw-Heering
Het Kerstfeest van arme Gerrit,
door A. M. Feikens-de Haan
De Viool " Chr. Doorman
De verborgen Schat " idem
Annie's Kerstboompje " M. de Haan-Ringler
De Witte Vlokken zeven,
door A. W. Blaauw-Heering
Een Broertje en Zusje " Aletta Boelen
Het Licht dezer Wereld,
door A. W. Blaauw-Heering
Zooals moeder deed,
(een St. Nic. vertell.) " A. Coster v. Waning Bolt
Liesjes Kerstboom . . " C. E. de Lifle Hogerwaard
Riekeli " Chr. Doorman

Prijs per stukje 20 cents.

UITGAVE J. WALTMAN, MAASSLUIS.